

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Záviskou v právní věci žalobkyně **D. P.**, zastoupené Mgr. Petrem Kazderou, advokátem se sídlem 28. října 2663/150, Ostrava, proti žalovanému **Ministerstvu práce a sociálních věcí**, se sídlem Praha 2, Na Poříčním právu 1/376, k žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 29.7.2015 č.j. MPSV-UM/19837/15/9S-MSK a ze dne 1.9.2015 č.j. MPSV-UM/22932/15/9S-MSK, ve věci doplatku na bydlení

t a k t o:

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

III. Ustanovenému advokátovi **Mgr. Petru Kazderovi** se odměna určuje částkou **14.157,- Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ostravě do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

IV. Česká republika **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Předmětem sporu byla výše doplatku na bydlení.

[2] Žalobkyně dne 13.11.2015 osobně u zdejšího soudu podala blanketní žalobu proti rozhodnutím č.j. MPSV-UM/19837/15/9S-MSK ze dne 29.7.2015 a ze dne 1.9.2015

č.j. MPSV-UM/22932/15/9S-MSK. Zdejší soud usnesením z 19.11.2015 žalobkyni vyzval k doplnění žaloby a žalobkyně dne 3.12.2015 u zdejšího soudu doplnila žalobu, ve které uvedla, že byly nesprávně posuzovány dvě osoby v bytě, nikoliv jen její osoba. Dále, že rozhodnutí žalované nikdy neobdržela, ale fotokopie rozhodnutí jí byly předány až na úřadu práce pracovníci Bc. M. G. v listopadu 2015, když se přišla dotázat, kdy ministerstvo rozhodne. Současně požádala o ustanovení advokáta a osvobození od soudních poplatků a předložila napadená rozhodnutí.

[3] Soud vyhověl žádosti žalobkyně o ustanovení advokáta rozhodnutím ze dne 8.3.2016. Ustanovený advokát rozvedl dva žalobkyní predestřené žalobní body v doplněné žalobě následovně:

- K žalobnímu bodu k otázce doručování žalovaným uvedl, že žalovaný při doručování obou rozhodnutí postupoval v rozporu s ust. § 20, § 23, 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen s.ř.), neboť obě rozhodnutí doručoval žalobkyni na adresu V. 14, O.-M. H. a po uplynutí úložní doby 10 dnů považoval obě rozhodnutí za doručená. S důrazem na § 19 odst. 3 s.ř. uvedl, že žalobkyně v žádosti o doplatek na bydlení ze dne 28.1.2015 uvedla jako doručovací adresu - adresu svého trv. bydliště, tedy M.238/9, O. a na tuto adresu jí správní orgán I. stupně všechny písemnosti zasílal. Žalobkyně si všechny písemnosti od správního orgánu I. stupně na adrese M. 238/9, O. vyzvedávala. Žalovaný tak neměl co doručovat svá rozhodnutí na adresu V. 14, O.-M. H. Rozhodnutí ze dne 29.7.2015 tak nebylo žalobkyni doručeno dne 13.8.2015 a rozhodnutí žalovaného ze dne 1.9.2015 nebylo žalobkyni doručeno dne 14.9.2015, jak tvrdí žalovaný, ale konkrétní den doručení těchto obou rozhodnutí je nutný dovozovat z osobní účasti žalobkyně na Úřadu práce ČR – Krajské pobočce v Ostravě, kterou žalobkyně uskutečnila v první polovině listopadu 2015, kdy jí sociální pracovnice tohoto správního orgánu Bc. M. G., DiS seznámila s oběma rozhodnutími žalovaného a vyhotovila jejich fotokopie.
- K druhému žalobnímu bodu ohledně užívání ubytovací místnosti pouze žalobkyní či i další osobou odkázal na ust. § 8 odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, a zdůraznil, že v případě žalobkyně nelze vycházet z žití dvou osob v ubytovací místnosti, a to jednak z důvodu správného výkladu pojmu „užívat“, jež je obsaženo v ust. § 8 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi a jednak podporováno zápisem sociální pracovnice ze sociálního šetření ze dne 3.3.2015, kde v části označené jako „bytové poměry“ uvedeno, že počet osob na pokoji je 1. Taktéž ze smlouvy o ubytování ze dne 22.1.2015, která byla uzavřena mezi žalobkyní a ubytovatelem vyplývá, že společně s žalobkyní ubytovací místnost neužívá další osoba. S ohledem na uvedené správní orgány nesprávně vyložily a aplikovaly citované ustanovení zákona o pomoci v hmotné nouzi, když přihlédly při určování odůvodněných nákladů na bydlení k další osobě, která dle závěru žalovaného užívá ubytovací místnost společně se žalobkyní, což bylo příčinou, že doplatek na bydlení nebyl žalobkyni přiznán ve vyšší výši. V postupu žalovaného je shledán tak rozpor s ust. § 2 odst. 4 s.ř. Navrhl zrušit obě rozhodnutí a vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[4] **Rozhodnutím ze dne 29.7.2015** č.j. MPSV-UM/19837/15/9S-MSK žalovaný podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítl a napadené rozhodnutí Úřadu práce ČR – Krajské pobočky v Ostravě ze dne 12.5.2015, č.j. 264 883/2015/OOI, kterým

byl dle ust. § 44 odst. 3 a odst. 7 písm. b), § 61 a § 67 zákona o pomoci v hmotné nouzi snížen doplatek na bydlení z 3.154,- Kč na 3.112,- Kč měsíčně ode dne 1.4.2015 potvrdil. V odůvodnění žalovaný zdůraznil, že odvolatelka obývá pokoj na ubytovně se spolubydlíci. Normativní náklady na bydlení dle zákona o státní sociální podpoře pro dvě osoby v obci nad 100 000 obyvatel činí 8.807,- Kč, kdy 90 % z této částky je 7.926,30 Kč. Poměrná část činí pro jednu osobu 3.963,15 Kč. Prvoinstanční správní orgán stanovil tedy v případě odvolatelky odůvodněné náklady na bydlení ve výši 3.963,15 Kč. Prvoinstanční správní orgán na základě výše uvedeného stanovil nově výši doplatku na bydlení v souladu s ustanovením § 35 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Výše doplatku na bydlení v měsíci dubnu 2015 činila rozdíl mezi částkou odůvodněných nákladů na bydlení připadajících na měsíc březen 2015 (3.963,15 Kč), sníženou o příspěvek na bydlení vyplacený v měsíci bezprostředně předcházejícím aktuálnímu kalendářnímu měsíci (0 Kč), a částkou, o kterou příjem odvolatelky (2.840,- Kč) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí (1.422,- Kč) převyšuje částku živobytí odvolatelky (3.410,- Kč). V případě odvolatelky činí tento rozdíl 3.112,- Kč, což je nově stanovena výše doplatku na bydlení v měsíci dubnu 2015.

[5] **Rozhodnutím ze dne 1.9.2015** č.j. MPSV-UM/22932/15/9S-MSK žalovaný podle ust. § 90 odst. 5 správního řádu odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně Úřadu práce ČR – Krajské pobočky v Ostravě ze dne 1.7.2015 č.j. 352148/2015/OOI, kterým byl dle ust. § 33, § 35, § 44, § 61 a § 67 zákona o pomoci v hmotné nouzi přiznán doplatek na bydlení ve výši 3.154,- Kč měsíčně od února 2015, potvrdil. Rozhodnutí odůvodnil zejména tím, že odvolatelka obývá dvoulůžkový pokoj společně s cizí ženou, se kterou netvoří okruh společně posuzovaných osob a pro stanovení výše odůvodněných nákladů na bydlení je nutno k této cizí ženě přihlížet. Normativní náklady na bydlení pro 2 osoby v obci, která má více než 100 000 obyvatel, činí částku 8.807,- Kč. 90 % normativních nákladů na bydlení činí částku 7.926,30 Kč a podíl pro jednu osobu 3.963,15 Kč. Částka živobytí odvolatelky činí částku životního minima 3.410,- Kč, v měsíci únoru 2015 pobírala příspěvek na živobytí ve výši 1.422,- Kč. Vzhledem k tomu, že rozdíl mezi částkou odůvodněných nákladů na bydlení (3.963,15 Kč) sníženou o příspěvek na bydlení (0,- Kč), a částkou, o kterou příjem odvolatelky (2.797,87 Kč) zvýšený o vyplacený příspěvek na živobytí (1.422,- Kč) převyšuje částku živobytí odvolatelky 3.410,- Kč, činí 3.154,- Kč, byla výše doplatku na bydlení stanovena v souladu s právními předpisy.

[6] Z obsahu správního spisu bylo zjištěno, že žalobkyně v žádosti o doplatek na bydlení dne 28.1.2015 do kolonky „trvalý pobyt“ uvedla M. 238/9, O.-K., do kolonky „skutečný pobyt“ uvedla V. 10, O.-M. H. a do kolonky „adresa pro doručování“ uvedla shodnou adresu s trvalým pobytem, tedy O.-K., M. 238/9. Dále založena smlouva o ubytování uzavřená podle § 23, § 26 a nasl. OZ mezi ubytovatelem Ing. M. G. a ubytovanou D. P., bytem M. 238/9, O.-K. ze dne 22.1.2015, kde v části III. smlouvy „úhrada za bydlení“ uvedeno, že úhrada za bydlení a služby spojené s ubytováním v ubytovně činí částku ve výši 4.000,- Kč měsíčně se splatností k 31.1.2015 a dále vždy k prvnímu dni příslušného měsíce. Dále, že ubytovaný je oprávněn užívat pro přechodné ubytování prostor označený jako buňka č. 117 o výměře 21,1 m² + příslušenství. Dále založen záznam ze sociálního šetření v místě sepsaný 3.3.2015 ve 13.00 hod., kde v části bytové poměry uvedeno ubytovna I. poschodí, počet osob na pokoji 1, č. bytu X, v řádku označeném „nájemné“ je natištěno 8.000,- a vedle toho rukou napsáno 4.000,-.

Založeno rozhodnutí Úřadu práce ČR – Krajská pobočka v Ostravě ze dne 16.3.2015 o přiznání doplatku na bydlení ve výši 3.154,- Kč měsíčně od února 2015, následuje odvolání žalobkyně psáno rukou s uvedením dvou adres, jednak M.238/9, O.-K. a jednak ubytovna V. 10, O.-M. H., kdy na základě tohoto odvolání ze dne 12.4.2015 žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 16.3.2015 zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. V dalším řízení pak založena odpověď formou e-mailu od pí N. o obsahu, že paní D. P. bydlí na pokoji č. X od 2/2015. Bydlela s p. L. A. do 5/2015 a nyní bydlí s p. B. R. Podepsaná P.N., V. 2510/10, O.-M. H. ze dne 29.6.2015. Poté vydáno rozhodnutí z 1.7.2015 s poskytnutím doplatku na bydlení od února 2015 ve výši 3.154,- Kč, proti němuž žalobkyně podala odvolání dne 29.7.2015, ve kterém uvedla toliko adresu M. 238/9. Žalovaný své rozhodnutí ze dne 1.9.2015 doručoval žalobkyni na adresu V. 2510/10, O.-M. H. a H. Tuto zásilku si žalobkyně nevyzvedla a žalovanému byla vrácena. Rozhodnutí žalovaného ze dne 29.7.2015 bylo rovněž doručováno na adresu V. 2510/10, O.-M. H. Tato zásilka nebyla žalobkyní vyzvednuta a poštou vrácena dne 14.8.2015.

[7] Dále soud vzal za prokázané stejnopisem smlouvy o ubytování paní L. A. a ubytovatelem Ing. M. G. ze dne 9.2.2015, že jmenovaná byla rovněž ubytovaná v buňce č. X na V. 10 a smlouva byla sjednaná na dobu určitou, a to na dobu 1 roku od podpisu smlouvy. K opakované žádosti soudu na ubytovatele ohledně situace bydlení v buňce č. X v roce 2015 soudu dne 17.8.2016 e-mailem sděleno z adresy X, že paní R. B. bydlela na pokoji č. X v období od 4.6.2015 do 2.7.2015.

[8] U jednání soudu zástupci obou stran setrvali na svých závěrech.

[9] Otázka včasnosti žaloby ve vztahu k rozhodnutí ze dne 29.7.2015. Žalovaný doručoval předmětné rozhodnutí na adresu ubytovny, V. 2510/10, O.- M. H. Žalobkyně v žádosti o doplatek na bydlení ze dne 28.1.2015 uvedla adresu trvalého pobytu, dále adresu skutečného pobytu a konečně i adresu pro doručování, která byla shodná s adresou trvalého pobytu. Správní orgán I. stupně doručoval žalobkyni zásilky na adresu označenou jako adresa pro doručování a žalobkyně si tyto zásilky přebírala. Stejně tak se stalo i v případě doručení prvostupňového rozhodnutí ze dne 12.5.2015 o snížení doplatku na bydlení ode dne 1.4.2015. Žalobkyně podala odvolání a v odvolání uvedla rovněž adresu M. 238/9, O.-K., tedy adresu shodnou s trvalým, pobytem i označenou jako doručovací adresu. Žalovaný však své rozhodnutí ze dne 29.7.2015 doručoval na adresu skutečného pobytu, tedy na ubytovnu na V. 2510/10, O.-M. H.; vzhledem k tomu, že žalobkyně si zásilku nevyzvedla, správní orgán za den doručení vykázal desátý den od uložení zásilky, tedy doručení fikcí. Žalobkyni nutno přisvědčit, že tento postup žalovaného je v rozporu s ust. § 19 odst. 3 a § 20 odst. 1 správního řádu, avšak nepřisvědčil žalobkyni v tom, že žalovaný měl informace o doručovací adrese z žádosti o doplatek na bydlení, tedy ve správním spise správního orgánu prvního stupně. Soud v této souvislosti poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 8. února 2012 č.j. 3 Ads 131/2011-44, ve kterém je vyjádřeno, že *adresu pro doručování – pokud má být správním orgánem akceptována a pokud s jejím užíváním mají být spojeny právní následky nepřevzetí písemnosti – je třeba zvolit pro konkrétní správní orgán a pro konkrétní správní řízení, anebo pro konkrétní správní orgán a neurčitý počet řízení u něho vedených (pro futuro) do doby, než si účastník zvolí jinou adresu pro doručování.* Jestliže žalobkyně v žádosti o předmětnou dávku jako

doručovací adresu uvedla adresu svého trvalého bydliště, pak toto bylo uvedeno jen ve směru ke správnímu orgánu prvního stupně. Pro odvolací orgán je pak směrodatná adresa, kterou žalobkyně uvedla pro něj, tedy přinejmenším adresa uvedená na odvolání, a to byla jednoznačně adresa trvalého pobytu, nikoliv adresa ubytovacího zařízení. Žalovaný tak byl povinen respektovat vůli žalobkyně, a doručovat na adresu M. 238/9, O., S. O. a K. Soud se zcela ztotožnil s žalobkyní, že za den doručení obou napadených rozhodnutí nelze považovat desátý den po uložení na poště, bylo-li doručováno na adresu V. 2510/10, O.- M. H. Soud nemá důvod nevěřit žalobkyni, že jí byla rozhodnutí doručena až předáním stejnopisů rozhodnutí pracovníci správního orgánu I. stupně v první polovině listopadu 2015 při její osobní návštěvě, když přesné datum není z obsahu správního spisu zjištělné. Soud při hodnocení včasnosti žaloby postupoval ve prospěch žalobkyně a žalobu proti oběma rozhodnutím považuje za včasnou.

[10] Podstatou žalobního bodu vztahujícího se ke stanovení výše doplatku na bydlení bylo tvrzení, že spolubydlící fakticky trvale nevyužívala předmětného bytu a správními orgány byl tak nesprávně provedený výklad ustanovení § 8 odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb., když navíc správní orgán si neopatřil dostatek přesvědčivých důkazů o tom, zda s žalobkyní jiná osoba předmětnou buňku užívala. Dle citovaného ustanovení *pokud užívají byt, jiný než obytný prostor nebo ubytovací zařízení se žadatelem o dávku nebo příjemcem dávky další osoby, určí se výše odůvodněných nákladů na bydlení podílem všech osob užívajících tentýž byt, jiný než obytný prostor nebo ubytovací zařízení, jako kdyby byly tyto osoby společně posuzované, a to bez ohledu na to, jestli tyto osoby o dávku žádají.* Soud nepřisvědčil tomuto žalobnímu bodu. Správní orgán prvního stupně poté, co žalovaný rozhodnutím ze dne 18.5.2015 zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 16.3.2015 č.j. 168534/2015/OOI ve věci přiznání doplatku na bydlení ve výši 3.154,- Kč měsíčně od února 2015, vznesl dotaz na ubytovnu a ve správním spise je založena e-mailová odpověď ubytovny ze dne 29.6.2015 o obsahu, že p. P. D. na pokoji č.X od 2/2015 bydlela s p. L. A. do 5/2015 a nyní bydlí s p. B. R. Soud si vyžádal, jak uvedeno v odstavci [7] tohoto rozsudku, informace o ubytování dalších osob od února 2015 v buňce č. X uvedené ubytovny a na základě stejnopisu smlouvy a e-mailové zprávy uvedené v odstavci [7] tohoto rozsudku soud nemá pochybnosti, že žalobkyně sdílela buňku č. X ubytovny na adrese V. 10, O.-M. H. vždy s další osobou. Dle smluv mezi žalobkyní a ubytovatelem Ing. M. G. a stejně tak mezi p. L. A. a týměž ubytovatelem v úhradě za ubytování v částce 4.000,- Kč měsíčně je započtena jak úhrada za ubytování tak i služby spojené s ubytováním. Za spotřebu elektřiny se platí zvlášť jen v případě používání vlastních elektrospotřebičů. Krajský soud nepřisvědčil žalobě v tom, že rozhodující bylo, zda druhá osoba se v buňce skutečně zdržovala či nikoliv. Účelem daného ustanovení, které bylo do zákona č. 111/2006 Sb. zakomponováno novelou č.252/2014 Sb. s účinností od 1. ledna 2015 bylo jednak zamezení přeplácení nákladů na bydlení v jednom bytě, v ubytovacím zařízení nebo v jiném než obytném prostoru a jednak zachování pravidla, že v součtu takto určených výší odůvodněných nákladů na bydlení bude poskytnut pouze jeden doplatek na bydlení na jeden byt, ubytovací zařízení či jiný než obytný prostor, viz důvodová zpráva k uvedenému zákonu. Dle soudu je rozhodující, že v posuzovaném období na předmětnou buňku č. X měla uzavřenou smlouvu vedle žalobkyně vždy další osoba. To, zda se tam ubytovaná osoba skutečně zdržovala či nikoliv, není rozhodující, rozhodující je, že měla uzavřenou smlouvu o ubytování, ve které byla stanovena výše nájemného

včetně dalších nákladů za bydlení, což pro každou takto ubytovanou osobu činilo 4.000,- Kč měsíčně. Dohromady tak náklady za uvedenou buňku měsíčně činily 8.000,- Kč. Není sporné, že se jednalo o osoby, které spolu nehosподаřily. Pro stanovení výše doplatku na bydlení je nutno stanovit výši tzv. odůvodněných nákladů na bydlení, jak vyplývá z výše citovaného právního ustanovení, což je 90 % normativních nákladů. Výše normativních nákladů je určena zákonem o státní sociální podpoře a dále pro rok 2015 nařízením vlády č. 327/2014 Sb. Výše částek normativních nákladů na bydlení je odvislá od počtu obyvatel obce, ve které posuzovaná osoba bydlí a počtu osob užívajících byt. V dané věci normativní náklady činí 8.807,- Kč, a jestliže odůvodněné náklady činí 90 % normativních nákladů, pak v souzené věci se jedná o částku 7.926,- Kč (90 % z částky 8.807,-). Odůvodněné náklady na bydlení se však dále určí s ohledem na dvě ubytované osoby v poměru počtu těchto osob, to znamená, že na žalobkyni připadá jedna polovina, tj. 3.963,15 Kč. Žalobkyni tak nebylo možno do odůvodněných nákladů na bydlení započítat částku 4.000,- Kč, jak se žalobkyně domáhá, ale toliko částku 3.963,- Kč. K otázce stanovení vlastní výše doplatku na bydlení pak soud již odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které obsahuje výši příjmu žalobkyně a postup výpočtu předmětné dávky.

[11] Soud nepřisvědčil ani námitce ohledně porušení ust. § 2 odst. 4 správního řádu. Dle soudu rozhodnutí ze dne 29.7.2015 je zcela srozumitelně odůvodněno, je naprosto zjištělné, z jakých skutečností správní orgán vycházel, z jakých vstupních hodnot výši dávky stanovil a v žádném případě soud nedospěl k závěru, že na základě zjištěných skutečností bylo rozhodnuto v rozporu s okolnostmi daného případu. Stát žadateli o dávku doplatku na bydlení nehradí veškeré náklady, které skutečně vynakládá za zajištění potřeby bydlení, ale dávku poskytuje pouze v případě, že určitým způsobem definované náklady bydlení přesáhnou stanovenou hranici s cílem zachovat žadateli takovou částku příjmů, aby jeho výživa a základní osobní potřeby byly zajištěny na zákonem stanovené úrovni.

[12] Krajský soud hodnotil nejen napadené rozhodnutí, ale i zákonnost správního řízení, které předcházelo vydání napadených rozhodnutí, dle skutkového a právního stavu k datu vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji zamítl dle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

V.

[13] O náhradě nákladů řízení (výrok II. rozsudku) bylo rozhodnuto dle ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s., podle nichž má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce neměl v řízení úspěch a úspěšný žalovaný nemá právo na náhradu ze zákona.

[14] Ustanovený právní zástupce vyčíslil náhradu nákladů řízení ve výši 11.700,- Kč, sestávající z 9 úkonů právní služby (převzetí a příprava, včetně právní porady s klientem a dalších následujících tří porad, o čemž předložil záznamy z porad, dvakrát nahlížení do spisu dne 10.3. a 20.7.2016, jedno písemné podání zdejšímu soudu a dvakrát účast u jednání soudu, dále 9krát paušální částka á 300,- Kč plus DPH. Soud přiznal náhradu

nákladů řízení v požadované výši, a to 9.000,- Kč za úkony právní služby (9 x 1.000,- Kč dle § 9 odst. 2, § 7 bod 3, § 11 odst. 1 písm. b/, c/ a g/ vyhl.č. 177/1996 Sb., v platném znění) plus 9krát paušál dle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky (9 x 300,- Kč), tj. 2.700,- Kč. S ohledem na skutečnost, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, byla částka 11.700,- Kč navýšena o 21 % (2.457,-) na celkovou částku 14.157,- Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu zdejšího soudu ve lhůtě do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[15] Výrok IV. tohoto rozsudku je odůvodněn ustanovením § 35 odst. 8 věta první za středníkem s.ř.s., dle kterého ustanovenému zástupci hotové výdaje a odměnu za zastupování platí stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí l z e podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí č. 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 31. srpna 2016

JUDr. Jana Záviská
samosoudkyně